

důležité zajistit jak rovnocennost těchto zcela odlišných směrů, tak také konzistentnost kvality. Všechny programy by měly být přínosné z hlediska vzdělání i z hlediska dosažených výsledků a stejným způsobem by měly být oceňovány. Cílem by mělo být, že *všichni* žáci dokončí rovnocennou střední školu a dostanou možnost postoupit do terciárního vzdělávání, pokud si to budou přát (Nicaise *a kol.*, 2005). V USA zdůraznila nedávno provedená studie nazvaná Cesty k prosperitě (Pathways to Prosperity; Symonds, Schwartz a Ferguson, 2011) velký význam odborného vzdělávání a praktické výuky pro vyvážený rozvoj mladých lidí, kteří získají kombinaci dovedností orientovaných na pracovní činnosti a dovedností akademických, které jim pomohou přejít ze školy do zaměstnání.

Rovnost mezi odlišnými vzdělávacími směry by zajistila, že žáci si budou moci vybrat z celé řady nabídek vyššího středního vzdělání a že odborné vzdělávání a praktická výuka nebudou vnímány jako druhořadá volba. Jako příklad lze uvést skandinávské země, které od poloviny 80. let do poloviny 90. let minulého století realizovaly velké množství školských reforem, které se silně zaměřovaly na rozšiřování odborného vzdělávání a na jejich zrovnoprávnění s akademicky orientovanými možnostmi. Byla to jedna z možností, jak podnitit žáky, aby neodcházeli předčasně ze škol (Bäckman *a kol.*, 2011).

V celé řadě případů vyvolává rovnocennost vzdělávacích směrů nutnost zlepšit kvalitu odborného vzdělávání. Vysoká kvalita a relevantně zaměřené odborné vzdělávání mohou poskytovat směsici akademických a odborných dovedností těm, kteří by měli ve školách s akademickým zaměřením větší potíže. Tento způsob může rovněž podnitit více žáků, aby setrvaly ve vzdělávání, a zlepšit výsledky absolventů na trhu práce (OECD, 2010e).

Větší rovnocennost mezi směry rovněž znamená možnost přechodu mezi programy, čímž bude možné vyhnout se neproduktivním směrům, které před žáky uzavírají další příležitosti ke vzdělávání. Protože stále větší počet mladých lidí pokračuje ve studiu nebo mění své preference s ohledem na povolání, je nezbytné poskytnout žákům odborných směrů příležitosti, aby si mohli zvolit po ukončení středoškolského studia přiměřené další vzdělávání, a to včetně jiného oboru nebo jiného typu práce. Jako příklad lze uvést, že 17 % holandských žáků, kteří studují odborný směr na střední škole, pokračuje v terciárním vzdělávání (Akkerman *a kol.*, 2011).

Pokud by se měla zajistit rovnocennost akademických a odborných programů, pak žáci odborného vzdělávání musí rozvíjet podobné generické dovednosti, jako jsou ty, jimž se žáci učí v akademickém směru vyššího středního vzdělávání. Čtenářská gramotnost, matematické znalosti a dovednosti z přírodních věd jsou stejně důležité jako odborné znalosti, které získávají absolventi odborných programů pro zaměstnání, další vzdělávání a zapojení se do společnosti (OECD, 2010g). Žáci by tedy měli být od počátku odborného vzdělávání systematicky hodnoceni, aby se zajistilo dosažení základního minima a v případě potřeby poskytl cílená podpora. Programy odborného vzdělávání a praktické přípravy by měly připravovat studenty s lepšími generickými dovednostmi (Symonds, Schwartz a Ferguson, 2011). Příklady popisující tuto praxi jsou shrnuty v tabulce 2.4.